

7. Leona Křivohlávková, 3.ZL

Střední zdravotnická škola Pardubice

Pošlete mě na Měsíc

Je středa pátého května roku dva tisíce dvacet jedna. Ve světě zuří pandemie chřipkového onemocnění Covid-19, který si vyžádal kolem čtyř milionů obětí. Platí celostátní opatření o nošení ochranných prostředků, je vyhlášen nouzový stav, a kromě lékáren a obchodů s potravinami je skoro vše zavřené.

Na notebooku běží hodina biologie, moje myšlenky se ale stáčí úplně jinými směry. Už více než rok trávím sama, bez lidí a čím víc nad tím přemýšlím, tím méně smutnější mi to připadá. Naopak, jít právě teď ven do společnosti mě děsí nezdravým způsobem, až mi naskakuje husí kůže a vstávají mi vlasy na zátylku. Trhnu sebou, kdykoliv na mě někdo promluví a ničeho si nevážím tolik jako nařízených rozestupů. V životě jsem se neštítala lidí tak jako teď. A zase to chtějí rozvolňovat.

Víte co? Rovnou mě pošlete na Měsíc!

Protože už jen ta představa mě samé, samotinké, samotné na bílém bledém Měsíci je jako pohazení po romantické duši.

Protože mé kroky budou lehčí než mávnutí motýlích křídel. Budu poskakovat kolem jako ve zpomaleném filmu. Nemusela bych se zabývat číslem, které mi ukazuje váha. Cífra by totiž byla na Měsíci šestkrát menší!

Protože by mě obklopovalo to nejsladší, nejopojnější a nejhlasitější ticho! Obklopená klidem bych si mohla dělat co chci. Kolem mě by nebyly žádné chytré hlasy a pískání kolemjdoucích. Nikdo se na mě nebude dívat, nikdo si o mě nebude nic myslet.

Ano! Pošlete mě na Měsíc a třeba zjistím, jaké to je být šťastná sama se sebou. Třeba si už nikdy nebudu přát, abych byla kluk, měla užší pas, hustší vlasy, symetričtější obličej. Možná budu mít konečně čas na to, co dělat chci, a ne na to, co dělat musím.

A proto říkám, pošlete mě na Měsíc!